

og sige: „Vi kunne ikke finde vedkommende, han er forsvunden“, maa vedkommende Forsørgelseskommune betale. Jeg ved ikke, hvorvidt det kan lade sig gøre, men ellers vilde jeg gøre en Henstilling. Jeg vil ikke tilraade, at Kommunalbestyrelserne skulde have denne Oplysningspligt igen, for de ere langt mindre i Stand til at føre det igennem end Politiet, men jeg tror, det vilde være rigtigt, at Politikassen kunde faa en lille Erstatningspligt her. Der vilde saa sikkert blive gjort et større Arbejde fra Politiets Side for at søge disse Oplysninger, og der er ingen Tvivl om, at det er langt bedre i Stand dertil end Sogneraadene. Jeg vil derfor gerne lægge det kommende Udvalg paa Sinde, at det her ikke alene forlanger, at vedkommende skal have Anmeldelsespligt ved Fraflytning, naar Bidraget er forfaldent, men ogsaa naar han overhovedet skal betale Bidrag. Det er dette, som efter, hvad et æret Medlem gjorde gældende, gør Sogneraadene saa irriterede, det er det kedelige for dem, at alle de skikkelige faa Lov at betale, medens de mindre skikkelige rejse deres Vej. Det er undertiden kedeligt for Sogneraadene, at de af Kommunens Midler, som de have Brug nok for paa anden Maade, skulle betale disse Alimentationsbidrag, og det maa de gøre i, jeg kunde næsten sige, de halve Tilfælde. Det vilde derfor være rigtigt, om vi fik skærpede Bestemmelser paa dette Punkt, og der saa blev holdt Øje med, hvor de Mennesker vare, og det blev paalagt vedkommende Politiet at gøre sit yderste for at faa fat i dem.

§ 13 indeholder Bestemmelser om dem, der rejse til Udlandet. Ja, det er meget godt; det kan ikke gøre noget, at det staar i Loven; men jeg tillægger ikke de Bestemmelser stor Betydning, thi de Personer, der ville rejse til Udlandet, skulle nok vide at tie stille, saa de vedkommende interesserede ikke faa noget at vide derom.

I det hele og store tror jeg, at Lovforslaget har sin Berettigelse, og jeg er glad ved det. Særlig hvis man kunde naa til strengere Forholdsregler for at faa Oplysninger om de paagældendes Opholdssted, vilde der være vundet meget, og meget af den Harme, der hidtil har været hos Befolkningen over at skulle betale Alimentationsbidrag for Folk, der godt ere i Stand dertil, vilde derved svinde. Jeg haaber, at det kommende Udvalg vil tage Hensyn dertil.

N. C. Jensen: Ogsaa jeg kan være med til at udtale min Paaskønnelse over-

for den højtærede Minister, fordi dette Lovforslag er blevet forelagt i en saadan Skikkelse, som det er. Men jeg vil sige, at efter at jeg har hørt den højtærede Ministers Udtalelser om visse væsentlige Punkter i dette Lovforslag, er jeg tilbøjelig til at tro, at det, som efter min Mening var det væsentlige, der skulde naas ved Lovforslagets Ophøjelse til Lov, vil blive noget vanskeligt at naa.

Der er jo ingen Tvivl om, at det er rigtigt, hvad der blev sagt af det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard) i Gaar, at den historiske Vej var denne, at man først havde søgt at hjælpe Moderen, og at man nu stod overfor denne Opgave: mere og mere at hjælpe Barnet til dets samfundsmæssige Ret. Men for mig staar det saaledes, at man ikke kan hjælpe Barnet til dets samfundsmæssige Ret paa anden Maade end ved at tage Skridtet helt og fuldt ud og give Barnet den fuldstændige Ret til at eje Faderens Navn. Det forekommer mig, at det er Hovedpointen i hele denne Sag, og gaar man udenom det, tror jeg, det hurtigt vil vise sig, at man forfejer det tilsigtede Maal.

Den højtærede Justitsminister har aabenbart Ret, naar han overfor det ærede Medlem for Svendborg udtalte, at den Arveret, som dette Lovforslag tillægger det uægte Barn, er ikke mere end, hvad alle maa erkende lader sig gennemføre, uden at man derved træder andre berettigede Krav for nær. Men al Talen om Arveret og hele den Betydning, man tillægger den, forsvinder, forekommer det mig, ganske i det Øjeblik man siger, at det at opgive Barnefaderens Navn er ikke en Pligt, som lovmæssig bør paalægges Moderen.

Det er jo selvindlysende, at hele den Betragtning, som gør sig gældende med Hensyn til Barnets Ret til at have Barnefaderens Navn, hænger, saa vidt jeg kan skønne det, sammen med hele Spørgsmaalet om den Hemmeligholdelsesret, som Fødselsstiftelsen nu har. Der er det, tror jeg nok, at Tæmpen brænder, og her er det Punkt, hvor man fra dette Tings Side, og forhaabentlig ogsaa fra et Flertal i det andet Tings Side, vil søge at naa en Løsning, der virkelig svarer til Befolkningens Krav og Ønsker. Jeg indrømmer, at det kan være vanskeligt nok at naa en tilfredsstillende Løsning, men der maa dog gøres et alvorligt Skridt i den Retning. Den højtærede Justitsminister sagde, at naar man gav Barnet Ret til at faa Moderens Navn at vide,